

BENEDICTSSON, VICTORIA

I telefon : bagatell i en akt : af Ernst
Ahlgren

Bonnier
1911

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

5

KA

BN

32

1

Kungl. Biblioteket
STOCKHOLM

Vitt.Sv.

Dram.

Saml.

Abra
Bokb. AB
1975

LIBRARY OF THE
EASTERN STATE
UNIVERSITY

Kungl.
sto

Vi

Dr

Sa

Svenska Teatern.

N:o 331.

*Vitt. So.
Dram.
Saml.*

I TELEFON

BAGATELL I EN AKT

AF

ERNST AHLGREN

ANDRA UPPLAGAN

STOCKHOLM. ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Pris 50 öre.

THE TELEPHONE

ERNEST A. HILGREN

I TELEFON

BAGATELL I EN AKT

AF

ERNST AHLGREN

ANDRA UPPLAGAN

STOCKHOLM

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

PERSONERNA:

HÄRADSHÖFDING ESKILSON, domhafvande på landet.

SIRI, hans brorsdotter.

IDA, hans systerdotter.

BIRGER, Idas fästman.

NILLA, gammal hushållerska.

NOTARIEN.

FLICKORNA.

(Handlingen föregår på häradshövding Eskilsons kontor.)

STOCKHOLM

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1911

Ett stort rum, gammaldags möbleradt. Till vänster ett stort skrifbord, strax där bredvid en telefonapparat. Höga fönster med små rutor samt tjocka, mörka yllegardiner. Till höger en stor gammaldagskakelugn med afsats, på hvilken stå två stora vaser utan blommor. I närheten af kakelugnen ett mindre bord. Dörrar i fonden. Till höger en mindre dörr, vettande åt en korridor; högt uppe på dörren finnes en rund glasruta, på yttersidan försedd med en liten gardin. Dörren går inåt. Bokhyllor belastade med tjocka böcker, handlingar och papper. Stora, bekväma stolar. På vänstra väggen ett gammalt skåp. Lampan på skrifbordet är tänd, på det mindre bordet står ett syskrin.

SIRI sitter och skrifver. Det ringer i telefonen. Hon springer upp; talar i luren. Är det du, Karl?

Paus. Hon lyssnar på svaret.

Hvarför har du inte ringt på under de här två dagarna?

Jag kunde just tro det! Det låter så underligt när du talar. Stryk talg under fötterna och bind en ullstrumpa om halsen i kväll när du lägger dig, men kom ihåg att afvigsidan skall vara utåt, annars hjälper det inte. Så gör alltid jag, när jag är förkyld.

Hvarför skrattar du?

Jo, jag tyckte bestämdt att du skrattade.

Jaså. — Vet du, jag blir alldeles ensam hemma i kväll. De andra skola på bal.

Herre Gud, du må väl veta att inte jag har någon klänning att komma på bal med!

— —
Jo, Ida skall med. Och notarien! Du kan tro att han slår vådligt för henne.

— —
Ja nog är hon förtjust i honom, det slår aldrig fel. Och farbror har grälat alldeles rysligt på henne. Det hörde jag själf, för dörren var inte riktigt stängd. Han sade, att hennes fästman är den bästa människa i världen, och att det är både synd och skam som hon bär sig åt emot honom.

— —
Å, hon förlofvade sig väl med honom därför, att han är så rik, kan jag tro.

— —
Det vet jag inte, men jag har hört flickorna tala om honom. I sällskap är han tvär som en dogg, och så kommer han in i rummen med stora ridstöflar på. Han är inte alls chic. — Vet du hvad det är: chic?

— —
Det är när man är riktigt stilig — som notarien. Ida säger alltid, att han är chic.

— —
Dul!? — Nej, det blir du aldrig i tiden.

— —
Nu måtte du blygs? Har jag någonsin sagt det? Du är en lång räkel med stora öron och smala ben, men jag kan tycka bra om dig i alla fall.

— —
Nej, du! Det kan aldrig falla mig in. Jag vet precis, hur min fästman skall se ut. Han skall inte alls vara lik dig, och så skall han vara snäll och förständig och . . .

— —
Kors, hvad du intresserar dig för notarien!
Jo, farbror säger, att han blir nog vice härads-

höfding efter nästa ting. Han kommer att sluta som statsråd, säger farbror, och . . . *Afbryter hastigt, sätter sig vid bordet och börjar skriva.*

HÄRADSHÖFDINGEN *inträdande.* Det var rätt, att du arbetar, min pulla lilla. *Det ringer.* Hvem ringer i telefonen så här dags?

SIRI. Jag skall höra efter. *Går fram till telefonen.* Hvem där? *Barskt, i telefonen.* Låt bli att ringa på; jag har inte tid. *Alertager sin plats.*

HÄRADSHÖFDINGEN. Hvem var det?

SIRI. Bara Karl.

HÄRADSHÖFDINGEN. Jaså, länsmannens pojke! Jag vet inte hvad det är för ett oskick att låta honom regera med telefonen, jag skall . . .

SIRI. Nej, bry dig inte om det, farbror. Jag vänjer honom nog af med det.

HÄRADSHÖFDINGEN. Ja, gör det. Och så adjö med dig, min pulla. Var inte ledsen för det du skall stanna hemma. Du är så ung ännu, och det är bara flärd och dårskap. Du har mycket bättre af att sitta här och skriva; — och din tid kommer nog. Var nu inte ledsen! *Går.*

SIRI *ringer häftigt i telefonen.* *Blir otålig, ringer ännu en gång.* Är du där, Karl?

— — —
Har jag inte sagt mång hundra gånger, att när du inte får svar i telefonen, så skall du vara tyst, men inte gå din väg förr än jag ringt af. Nu stod du där igen och pinglade medan farbror var här! Jag förbehåller mig, att sådant inte sker oftare. — Hvad var det du ville säga?

— — —
Lifligt. Å prat! Är Idas fästman hos er?

— — —
Det var roligt: jag vill så gärna se honom.

— — —
Rider han ginvägen, så kan han vara här om en knapp halftimme. Men du bör säga honom, att Ida kommer inte hem förr än sent i kväll.

Jag? — Jo, jag skall sitta härinne och skriva hela kvällen. Adjö med dig. *Nickar i telefonen, Hon sätter sig vid skrifbordet och blåddrar i papperen.*

IDA *kommer in.* Kära Siri, vill du ta nål och tråd och sy fast den här handscknappen åt mig? Ingen af de andra har tid. — Hu, det var förskräckligt hvad jag är varm!

SIRI *sy fast knappen.*

IDA *ropar utåt fonden.* Snälla notarien, jag glömde min solfjäder däruppe på bordet!

NOTARIEN *kommer med solfjädern.* Spiran var det enda som fattades, — jag har den äran.

IDA. Akta er för min onåd! — Se så. Adjö, lilla Siri; tack för hjälpen. *Ida och notarien gå.*

FLICKORNA *komma balklädda in från fonden.* Adjö, Siri!

SIRI. Nej, kom in, låt mig se riktigt på er.

DEN ÄLDRE *vänder sig rundt om.* Nå?

SIRI. Så vackert!

DEN YNGRE. Du kan tro, att elevernas blomsterdans tar sig ut. Det är som en riktig balett. Vi två skola dansa pas de deux. Se här! *De dansa.*

SIRI. Hur förtjusande det måtte vara!

DEN YNGRE. Men svårt, kan du tro! Man skall vara så lätt och mjuk. Se här! *Gör några dansställningar.*

DEN ÄLDRE. Är du tokig! Vi måste skynda oss. Adjö, Siri!

DEN YNGRE. Adjö! *De springa ut.*

SIRI *kastar sig ned vid skrifbordet och gömmer ansiktet i sina händer.* Man hör en bortrullande vagn.

NILLA *från sidodörren.* Kära mitt lilla barn! Sitter hon här och är ledsen?

SIRI *torkar ögonen.* Nej, jag är visst inte ledsen. *Börjar skriva.*

NILLA. Kan det vara underligt — det! — när man är ung och det spritter i fötter bara man

tänker på dans, — och så få sitta hemma! Men jag har någonting åt min lilla vän.

SIRI. Hur, Nilla!

NILLA. Ja, jag sade ifrån, att jag kunde väl få plocka litet godt åt henne, eftersom hon skulle sitta så ensam hemma. — »Ju mer dess bättre», sa' häradshöfdingen. Och nu skall hon bara få se!

SIRI. Nilla är alltid snäll.

NILLA. Skulle väl det! — mot min egen lilla vän. *Går ut och kommer strax in med läckerheterna.* Seså, nu kan hon ta sig en bit när hon har lust. Adjö, mitt lilla gryn! *Går.*

SIRI *sitter och funderar.* Stackars Kalle! Om jag ändå kunde telefonera något af allt detta till honom! *Börjar ordna förfriskningarna. Skakar missmodigt på hufvudet, men klarnar igen. Sätter beskäftigt en stol till bordet och låtsar som om hon talade till någon. Bjuder af assietterna, tager vinflaskan och skall just draga den upp.*

NILLA *inträder ånyo.* Kan hon tänka sig! Fröken Idas fästman är kommen, — fångande på ett ök som hin vore efter honom.

SIRI *ställer vinbuteljen ifrån sig.* Jaså.

NILLA. Han vill öfverraska fröken Ida, säger han, och skall stanna här i natt.

SIRI *skrattade.* Jag lofvar hon blir glad!

NILLA. Jag bad honom stiga upp i salongen, men han sade, att han hellre ville gå hit in, så kunde han få någon att prata med. *Har, medan hon talat, gömt undan förfriskningarna. Ack, se där! Låt mig bara komma ut! Försvinner genom sidodörren.*

BIRGER *i riddräkt.* Förlåt att jag tränger in så här. — Jag är väl på sätt och vis presenterad? — eller anmäld, rättare sagdt.

SIRI *hälsar, generad.*

BIRGER. Ni känner mig väl så där en liten smula, genom Ida?

SIRI. Ja-a.

BIRGER. Jag ber er betrakta mig som en gammal bekant. Jag kan i den här kostymen icke söka upp min fåstmö; jag måste vänta tills hon kommer hem.

SIRI. Det blir nog mycket sent.

BIRGER. Och ni fruktar, att icke kunna hålla ut med mig så länge?

SIRI. Vill ni inte sitta ned? Eller vill ni kanske gå in i salongen?

BIRGER. Tack; jag stannar helst här. *Ser sig omkring.* Jaså, här är telefon? Hvert går den hän?

SIRI. Till tingshuset; apparaten sitter i länsmanshuset.

BIRGER. Jaså.

Paus.

BIRGER. Ni är bestämdt rädd för mig?

SIRI. Nej, — ånej.

BIRGER. Jag är inte det ringaste farlig.

Paus.

BIRGER. Ni vill visst bra gärna, att jag skall gå?

SIRI. Ne — ånej.

BIRGER. Men om ni bara vill låta bli att sitta där och knipa på mun och se högtidlig ut, så tror jag att vi skulle kunna bli rätt goda vänner.

SIRI *reser sig.* Vill ni inte ha — kaffe?

BIRGER *skratlar.* Nej tack.

Paus.

BIRGER. Om jag nu inte kommit och stört er, hvad skulle ni då tagit er till hela kvällen?

SIRI. Arbetat.

BIRGER. Ni narras! Ni, arbeta?

SIRI. Ja; jag skrifver rent.

BIRGER *går fram till bordet.* Är detta er stil?

SIRI. Ja.

BIRGER. Den är ju vacker, — nästan som en karlstil. — Nå, men det kunde ni väl inte hållit på med hela kvällen? *De se på hvarandra, hålla på att skratta.*

SIRI. Jo-o, — nästan.

BIRGER. Nästan? Aha!

SIRI. Ni står ju och skrattar åt mig.

BIRGER. Ni är inte själf så allvarsam.

SIRI. Nå, jag skulle ha — hållit kalas.

BIRGER. Ensam?

SIRI. Det fanns ju ingen annan.

BIRGER. Nej, det fans inte . . . Jag skulle hälsa från Karl.

SIRI. Ah, ja så; tack.

BIRGER. Bekvämt med den telefon!

SIRI. Det är säkert, han skall då babbla om allting!

BIRGER. Bevars, han sade ingenting annat än att han talat med er.

SIRI. Jaså.

BIRGER. Hvad tycker ni om honom?

SIRI. Han är fasligt barnslig till att vara aderton år, — nästan värre än jag.

BIRGER. Ni är inte aderton?

SIRI. Men jag är fyllda sjutton.

BIRGER. Han ville gärna kommit hit.

SIRI. Då lofvar jag att han skulle ha gjort stora ögon!

BIRGER. Hvarför det?

SIRI. Å, han är så tokig efter namnam.

BIRGER. Ni gömde någonting när jag kom?

SIRI *skrattar.*

BIRGER. Hvar?

SIRI. Här, i skåpet.

BIRGER. Hvad har ni?

SIRI. Vin.

BIRGER. Nå?

SIRI. Drufvor.

BIRGER. Jag tackar!

SIRI. Mandelkransar.

BIRGER. Mer?

SIRI. Äpplen.

BIRGER. Hvilken frossare!

SIRI *triumferande*. Och hasselnötter och valnötter!

BIRGER. Och allt det hade ni tänkt reda er med ensam?

SIRI. Jag hade väl fått försöka.

BIRGER. Men nu äro vi två.

SIRI. Å!

BIRGER. Seså!

SIRI. Men...

BIRGER *skrattar*... Det passar sig inte?

SIRI. Jo, men —

BIRGER. Hvad?

SIRI. Ni står och gör narr af mig.

BIRGER. Nej, det vet Gud jag inte gör!

SIRI. Och så, när de andra komma hem, så skall ni skratta och... Ni vill väl inte sitta och hålla kalas! — som ett barn!

BIRGER. Jo, alldeles som ni.

SIRI. Det är så dumt, så.

BIRGER. Nej, det är det inte. Tänk nu bara: — en brasa där i kakelugnen, ett litet bord här, ni och jag på hvar sin sida, riktigt hemtrefligt, som om vi voro gamla bekanta och som om alla andra rest ifrån oss. Säg, är det så dumt?

SIRI. Nej, det *är* det inte. Men det ser så ut.

BIRGER. Så ni bråkar!

SIRI. Ni tar det på er? Det är ni, som har velat det.

BIRGER. Jag tager hela detta förfärliga ansvar på mig.

SIRI. Nå, då! *Springer upp och börjar ställa i ordning*. *Betänksamt*. Men ni borde visst gå in i salongen?

BIRGER. Jag vill inte gå in i salongen; jag vill stanna här.

SIRI *fortfar att ordna, lägger ved i ugnen.* Seså, ha vi det inte trefligt?

BIRGER. Utmärkt! — Men ni är allt ledsen att inte jag är Karl?

SIRI. Inte ett dugg! Hjälp mig med den här. *Räcker honom vinbuteljen.*

BIRGER *drar upp och slår i glasen.* Så där.

SIRI. »Välkommen till mitt ringa hem.» Skål!
De klinga.

BIRGER. Skål! — Jo, ni förstår att lefva! — Nä, men när vi nu sitta så här i ro, så berätta mig litet om er själf. Hur länge har ni varit här? Och — ja, jag vet ju rakt ingenting. Knappt hvad ni heter ens. Jo — »Siri» — så sade Karl.

SIRI. Jag tänker han har nog skvallrat om allting.

BIRGER. Inte ett ord.

SIRI. Det är inte roligt att tala om mig. Låt oss hellre komma in på annat.

BIRGER. Misstror ni mig nu igen?

SIRI. Nej; ni ser snäll och förständig ut.

BIRGER. Snäll och förständig! — — —

SIRI. Var det någonting att skratta åt?

BIRGER. Visst inte. Det var bara något jag tänkte på. Nå, äro de snälla emot er här?

SIRI. Ja.

BIRGER. Och ni är riktigt nöjd?

SIRI. Ja, — fast inte är det som hemma ändå.

BIRGER. Berätta om ert hem för mig.

SIRI. Det är inte något att berätta. Mamma hade inte varit annat än tjänstflicka, och pappas släkt tyckte illa om, att han gifte sig med henne. Och så brydde de sig inte om att hjälpa honom. Och mamma blef så sjuk. Det var svårt för pappa att slå sig fram. Han hade arrenderat länsmannens gård, och vi bodde i en liten flygelbyggnad. Karl och jag lekte alltid tillsammans. — — — Jag var fjorton år, när mamma dog, och pappa gick

bort för ett år sedan. Så var jag alldeles ensam, och farbror tog mig till sig, för jag hade ingenstans att taga vägen.

BIRGER. Och hvilka äro edra framtidsplaner?

SIRI. Jo, först skall jag öfva mig i allt hvad jag kan göra här hemma på kontoret, och om jag så är riktigt duktig, så vill farbror låta mig lära bokhålleri. Sen kan jag nog ta mig fram.

BIRGER. Och ni trifs med detta?

SIRI. Ja.

BIRGER. Ni drog på svaret.

SIRI. Ja. — Ibland längtar jag så förfärligt efter att få komma ut i världen.

BIRGER. Gör ni?

SIRI. Ja. — Att sitta instängd på ett kontor, det är ändå inte att lefva. — — — Men, — det brukar jag inte tala om för någon.

BIRGER. Jaså, ni längtar ut i världen? Efter att få granna kläder och resa på baler, efter att bli förlofvad och ta emot presenter, efter att vara fästmo åt en och bli kurtiserad af de andra. — — — Jaså, ni vet redan, att sådant brukas, och att det är treffigare än att sitta på ett kontor! — — — Ja visst, jag förstår. Och så blir man fru och får apanage. »De spinna icke och samla icke i ladorna» — det göra fruarna aldrig — »men icke Salomo i all sin prakt var härligare klädd än en af dem.» — Detta är hvad kvinnorna mena med att komma ut i världen. Jaså, det är så ni vill ha det?

SIRI. Fy, ni talar styggt.

BIRGER. Jaså, — tog det?

SIRI. Nej, men jag känner mig liksom rädd. Det var någonting så styggt i det ni sade.

BIRGER. Hur? Säg hur ni menar.

SIRI. När ni sade det, var det alldeles som om jag kunde ha menat något med det. Men det gjorde jag inte. Och ändå kändes det så underligt, — det var som när mamma ibland visade

mig, att jag gjort någonting orätt. Det gjorde så ondt här. Men jag tänkte inte som ni sade. Jag vill inte bli fåfång. Jag vill bli en god och hederlig och bra människa. — — — Det är visst dumt att tala om: — sådant skall man inte säga, bara göra det.

BIRGER. Jag har gjort er ledsen!

SIRI. Nej, inte ni. Jag kom bara att tänka på något. Jag menar, att jag visst är otacksam. Jag har det ju så bra. Det var heller inte min mening att klaga, jag har det ju så bra. Jag tänkte bara på, att det måste finnas så oändligt mycket i världen både ondt och godt, och så många slags människor; och jag skulle vilja veta så mycket, och — ja, på ett kontor går den ena dagen precis som den andra; man blir lite ledsen när man får bannor, och man blir lite glad när man får beröm, men annars är det allt det samma. Man blir aldrig riktigt ledsen och aldrig riktigt glad. Och man vet, att ingenting skall hända och att ingenting kan hända, utan bara att man blir en gammal, gammal nucka till sist. För det blir man. Och ändå har ingenting hänt!

BIRGER. Och ni tycker inte om att bli en gammal nucka?

SIRI. Jag vet inte. Men jag tycker det kunde hända någonting först.

BIRGER. Hvad skulle det vara?

SIRI. Det vet jag inte. Jag tänker så många dumma saker.

BIRGER. Hvad då?

SIRI. Ni skall skratta?

BIRGER. Nej.

SIRI. Det kunde komma en rik gammal fru — rysligt rik, — och hon kunde tycka om mig och taga mig med sig långt, långt bort.

BIRGER. Hvert?

SIRI. Italien till exempel.

BIRGER. Tror ni, att det skall komma någon sådan gammal fru?

SIRI. Nej, jag tror det inte; jag säger bara att det kunde komma en. — Det visste jag! Det är så tokigt, — och ni skrattar!

BIRGER. Nej, det gör jag inte. Och om det nu inte kommer någon sådan gammal fru?

SIRI. Då vet jag ingenting.

BIRGER. Hör nu, jag kunde ha lust att i min tur anförtro er något.

SIRI. Hvad?

BIRGER. Vet ni hvad det vill säga att gå i borgen?

SIRI. Om jag vet! Jo-o. Det är något som man förlorar på. Man kan mista allt hvad man äger och har. Har ni gått i borgen?

BIRGER. Ja.

SIRI. Då har ni förlorat?

BIRGER. Ja.

SIRI. Allt hvad ni äger och har?

BIRGER. Ja.

SIRI. Då är ni fattig nu?

BIRGER. Ja. — Jag tror ni blef glad för det?

SIRI. Ne-nej, inte glad; — för det var ju fasligt ledsamt. Men jag tycker bättre om er. *Flyttar sig närmare.*

BIRGER. Hvarför det?

SIRI. Jag tål inte rika människor. Jag hatar dem!

BIRGER. Hatar?

SIRI. Ja. För om det inte fanns de, som äro rika, så skulle man inte känna sig så fattig och usel och eländig, som man gör ibland.

BIRGER. Hvad menar ni med usel?

SIRI. Jag menar så urvuxen och ful och okunnig, — så, att man just vill krypa ned i ett råtthål. Jag tycker liksom det är de rikas skull, att jag inte kan spela piano eller läsa franska eller se fin ut, utan bara sitta i en vrå och blygas.

BIRGER. Brukar ni göra det?

SIRI. Ja. Men allra värst var det en gång.

BIRGER. När då?

SIRI. På farbrors födelsedag.

BIRGER. Satt ni då i en vrå?

SIRI. Ja; och jag var glad att få bli där, må ni tro.

BIRGER. Hvarför det?

SIRI. Alla de andra voro så fina, så fina. De gingo där och svansade, och deras kjolar frasade så förnämt. — Det var vackert att se på dem i alla fall. — Och så hade de solfjädrar, och så viftade de så här, och så kråmade de sig och vände på släpen, och så kom det herrar och bugade så här, och så skulle ni sett hur nedlåtande damerna sågo ut, — de höllo sig så raka och kastade en blick åt sidan, så där.

BIRGER. Och ni satt och afundades dem?

SIRI. Nej, inte afundades. — Men jag skulle vilja trampa på dem som äro rika. Jag hatar dem!

BIRGER. Ni är ju ett litet vildjur!

SIRI. Jag gick öfver golfvet. Jag hade ingen annan klänning än den här. Men den var nyare än nu — förstås. Jag kom att se mig i spegeln, och jag såg precis ut som en halfjädrad råkunge. Mina svarta handskar nådde inte längre än hit, och när jag gick öfver golfvet tittade de andra efter mig. Två af dem skrattade. Jag är så säker, så säker på, att det var åt mig! Ha de lof att göra narr åt mig, därför att jag inte är så fin som de!

BIRGER. Nu skola de göra narr åt mig med.

SIRI. Hvarför det?

BIRGER. Nu är jag också fattig och skall behöfva gå i gamla kläder.

SIRI. Nej, åt er skratta de inte!

BIRGER. Så-å? Men hvad tror ni att Ida skall säga?

SIRI *hastigt*. Tala inte om det!

BIRGER. Vore inte det oärligt?

SIRI. Jo. — Men ni borde i alla fall inte tala om det.

BIRGER. Tror ni att Ida skulle slå upp?

SIRI. Det vet jag inte.

BIRGER. Seså, tala rent ut!

SIRI. Håller man af någon, så håller man väl af honom antingen han är fattig eller rik.

BIRGER. Det var ett diplomatiskt svar! Nå, men tror ni att Ida håller af mig? —

SIRI. Det gör hon nog.

BIRGER. Alltjämt undvikandel! Säg nu: — tror ni det finns någon som hon tycker bättre om än mig? — Nej eller ja!

SIRI. Nej.

BIRGER. Kan ni se mig i ögonen och säga det en gång till?

SIRI *ser på honom.*

BIRGER. Ni ser ut att vara en sådan hederlig liten själ. Jag har lust att berätta er något. Lofvar ni att tåga?

SIRI. Ja.

BIRGER. Tag mig i hand på det.

SIRI *räcker honom handen.*

BIRGER *kvarhåller den.* Kan ni taga mig i hand på det andra också? — Det om Ida.

SIRI *rycker handen till sig.*

BIRGER. Ja, se där!

SIRI. Hur kan jag veta sådant!

BIRGER. Seså, jag vill inte plåga er längre. Kom nu och sätt er, så skall jag berätta. — Nej inte där! Här skall ni sitta. Seså. Vänd er hitåt. Så där ja. Hör nu på:

Jag var inte mer en tjugu år, när jag träffade Ida, och jag hade inte varit bekant med många flickor. Jag blef betagen i henne med ens. Jag visste inte hvarken om hon var elak eller god, jag visste bara, att hon var den vackraste flicka jag sett. Vi blevo bekanta först efter förlofningen, och ju närmare vi lärde känna hvarandra, dess

mindre blef det kvar af hvad jag trott vara tillgifvenhet. Hon är så kall, så förfärligt kall, och hon kyldes också mig. Men jag behöfver någon att hålla mig till, antingen jag är fattig eller rik, antingen jag kan ge presenter eller ej. Ser ni, det finns stora, vuxna karlar, som ha behof af ömhet precis som små barn.

Min mor dog när jag var en pys på nio år. Men jag minns henne så väl. Mörka höstkvällar, när det stormade riktigt, då kunde jag ligga med lakanet upp öfver öronen och skrämman upp mig själf med att hela huset skulle stöta omkull. Och när jag såg upp tyckte jag att väggarna begynte vackla. Hvilken obeskriflig trygghet var det icke då, när mamma kom fram till min säng — tyst och stillsamt som hon alltid brukade — stoppade täcket omkring mig och kysste mitt hår! Ibland kunde jag narra henne med att låtsa som om jag sof, och så helt plötsligt vända mig och slå armarna om hennes hals. Och som jag skrattade! Då var all rädsla försvunnen . . . Så väl jag minns det ännu, fast det är så länge, länge sedan! Det var så härligt att känna, hur det fanns en som höll af en så öfver allt annat i världen. Det var den lugnaste lycka, att få trycka sig in emot hennes axel och lita så fast på henne, tycka att hon hade makt till allting och veta, att hon alltid skulle vara den samma, att ingenting kunde hända, som skulle förmå henne att ändra sinne. — — —

Men ni gråter! Hvarför gråter ni?

SIRI. Jag gråter inte.

BIRGER. Jag har alltid drömt mig, att det skulle finnas en kvinna, som kunde hålla så innerligt af mig, att allting annat blefve henne idel bisaker i jämförelse med detta enda: att vi ägde hvarandra. Jag ville, att hon icke skulle vara ledsen öfver att gå i de sämsta kläder, om så behöfdes, eller öfver att bli ringaktad af andra, eller öfver att lefva ett liv i enformigt arbete, bara för

min skull — bara för att vi skulle få vara tillsammans. Tänk er: — att inte ha någonting annat i världen än min kärlek, och så detta arbete, som ni afskyr så djupt! Tror ni, att det finns en enda kvinna, som skulle känna sig lycklig med det?

SIRI. Jag har inte sagt, att jag afskyr arbetet — jag afskyr blott den tomma enformigheten.

BIRGER. Men tänk på den kvinna, som skulle binda sig vid mig! Hon skulle icke allenast vara dömd till denna arbetets enformighet, hon skulle äfven se sig undanskuffad i en vrå, som ni var det på er farbrors födelsedag.

SIRI *sakta*. Men ni skulle hålla af henne för det.

BIRGER. Kunde det uppväga allt det andra?

SIRI *tvärt*. Om ni inte vill ha mer af det här, så flyttar jag ut det.

BIRGER. Låt brickan stå; den är för tung för er. Hvarför vill ni gå?

SIRI. Jag skall bara säga åt Nilla, att hon ställer i ordning teet inne i matrummet.

BIRGER. Ni får inte gå annat en på ett villkor.

SIRI. Hvad då?

BIRGER. Att vi också dricka teet här. Om icke jag kommit, skulle ni bestämdt ha stannat här?

SIRI. Ja, det skulle jag.

BIRGER. Och här ha vi nu blifvit hemmastadda.

SIRI *går ut och kommer strax igen*.

NILLA *med tebrickan*. — *Siri hjälper henne*.

BIRGER *sakta*. Hör ni, är det inte lustigt i alla fall? Alla de andra ha rest ifrån oss, och vi två äro lämnade ensamma hemma, — två barn i skamvrån!

SIRI. Men herrar öfver hela huset så länge! Vi ha endast att befalla. Inte sant, Nilla?

NILLA. Jo, Gud välsigne henne, barnet mitt! *Går*.

BIRGER. Det var väl, att jag får se er glad igen. Jag var rädd att jag skulle ha gjort er ledsen.

SIRI. Nej. Och det var så roligt att ni kom hit. Jag känner det som om vi varit bekanta i hundra år. Nu är jag inte det minsta rädd för er.

BIRGER. Var ni det strax?

SIRI *skrattar*. Jo, jag skulle tro det! Och min första tanke var: Allt mitt namnam! Ni kom ju och förstörde hela mitt kalas, trodde jag. Seså, nu gå vi till bords! Det är jag som är värdinna. Jag har alltid tyckt det skulle vara så härligt att få presidera vid bordet och sköta tekannan. *Serverar*.

BIRGER. Tack, tack; ni är för frikostig. Nå, glöm inte er själf.

SIRI. Ni kan inte tänka er så läckra cakes det är.

BIRGER. Tack. Men jag kom aldrig att berätta till slut. — Det var det jag ville säga, att till den dolda kyla, jag så länge trott mig märka hos Ida, har på den sista tiden kommit små drag af verklig ovänlighet. Jag begaf mig hit i afsikt att begära en förklaring. — Ja, nu vet ni hur sakerna stå. Hvad råder ni mig till?

SIRI. Jag kan inte ge er något råd.

BIRGER. Jo, ni känner henne, och — jag skulle vara frestad att säga — ni känner också mig.

SIRI. Hvarför skall ni alltid tala om det! Kunde ni inte väntat tills jag hunnit dricka mitt te? Nu kan jag hvarken äta eller annat.

Det ringer i telefonen. Siri vill springa upp, men Birger hejdar henne.

BIRGER. Bry er inte om det där. Hör nu på hvad jag vill säga.

SIRI. Ni vill narra någonting ur mig och se'n sätta mig i sticket! Men det är elakt.

BIRGER. Sätta er i sticket! Hur kan ni då tro —?

SIRI. Hvarför skall ni annars pina mig med detta? *Det ringer.*

BIRGER. Nej, nu skall ni höra! — Jag har kommit hit med det fasta beslutet, att innan jag reser härifrån ha återlämnat den här. *Visar på förlofningsringen.* Lika mycket hvad ni sagt eller inte sagt.

SIRI. Så skall ni kanske ångra er se'n. *Det ringer.* Det är bara Karl, som vill tala vid mig.

BIRGER. Ångra mig? Aldrig! Jag har redan ånkrat alltför länge. Nu skall det bli slut.

SIRI. Ja, min skull är det då inte; jag har ingenting sagt. *Det ringer.* Det var en välsignad pojke! *Springer till telefonen. Talar i luren.* Men är du tokig, Karl!

Jaja, du skall väl inte rifva ned huset för det! Jag har för resten främmande. *Till Birger, som söker afbryta henne.* Nej vänta; jag skall ge pojken en dufning först. *Talar i telefonen.* Hur bar du dig åt för en stund sedan? Pinglade midt för näsan på farbror!

Inte varit vid telefonen! Hvad är det för prat? — Och — *ser misstroget på Birger.* Nej, detta är Karls röst, och förut. — —

BIRGER. Låt mig få förklara, hur — —

SIRI. Ja, det var er röst! *I telefonen.* God natt Karl. Jag har inte tid längre. *Stänger telefonen och vänder sig mot Birger.* Nej, det var — det var — Nej, det skulle jag aldrig ha trott er om! Sade ni inte, att ni var Karl? Och ni sade du till mig!

BIRGER. Men tag det då inte så hett! Det var ju bara ett skämt.

SIRI. Nej, det var att ljuga, och det var att — Å, det var — det var ett bedrägeri!

BIRGER. Men låt mig då tala om, hur det gick till!

SIRI *kastar sig i en stol.* Ja, nu kan ni säga hvad ni vill, nu bryr jag mig inte om det!

BIRGER. Karl var en smula förkyld, och hans mor hade tvingat honom att bli liggande till sängs. I dag, när jag skulle gå in på tingshuset för att fråga om Ida var kvar här, så säger Karl: då är det naturligtvis Siri som är vid telefonen. Hälsa henne så mycket, att jag ligger sjuk, och att det är därför jag inte ringt på de sista två dagarna.

SIRI. Ja men hur kunde ni hitta på att —? Å, det var skamligt!

BIRGER. Det var en ögonblickets ingifvelse, Det hela föreföll mig så komiskt; jag skulle telefonera till er, och jag visste rakt ingenting annat än att ni hette Siri och att jag skulle hälsa från Karl. Det första som slog mig var, att ni hade en så vacker röst; och jag ville höra den en gång till. Se'n öfverfölls jag af en tjufpojksaktig lust att få veta veta hvad ni och han kunde ha ett telefonera er emellan hvarje eftermiddag.

SIRI. Inte är det hvarje eftermiddag heller!

BIRGER. Sedan jag bara börjat, drogs jag med allt längre; det blef aldeles för intressant.

SIRI *far upp från stolen*. Jesus — jag talade om Ida! Då är det min skuld ändå! — Å, det är förfärligt.

BIRGER. Nej; det är inte förfärligt alls. Och tack skall ni ha. Hvad ni sade gjorde slut på den sista betänkligheten, och —

SIRI. Tyst! Det är en vagn! Inte kan det vara de? Det är ju så tidigt. — Vi måste ha ut det här! *Springer ut och in, rymmande undan téservisen.*

BIRGER *vill hålla henne kvar*. Vänta ett ögonblick! Ni far ju som en tätting.

SIRI. Jag känner igen vagnen så väl. Jag måste skynda mig. *Gör sig lös.*

BIRGER. Nej, hör nu —

SIRI. Det får bli en annan gång. *Springer allhjämt.*

BIRGER *håller henne kvar med våld, skrattande*. Måste det nödvändigt vara en gammal fru, ni skall resa till Italien med?

SIRI *förvånad*. Fru?

BIRGER *ger henne lös*. Ja. Och så en sak till: Är det så alldeles säkert, att ni hatar mig om jag inte är fattig?

SIRI. Då — då har ni lycklat med mig! Och då är det alldeles säkert. *Ut.*

HÄRADSHÖFDINGEN *klädd i päls*. Min käre gosse! God kväll, god kväll. Jaså, du är kommen. Ja, det var en faslig händelse! Jag fick höra det först i kväll. Och du står i borgen? Det talades allmänt om det på balen. Ja, vet du, när jag fick höra det blef jag så — ja, så jag hvarken kunde äta eller dricka. Jag blef rent sjuk. Jag kunde inte bli där, nej, det kunde jag inte. Och så det med Ida! — Å, herre Gud, människorna äro ju galna nu för tiden! — Hur mycket står du inne för?

BIRGER. Fattiga sextusen kronor och dem äro vi två om. Det är bara prat.

HÄRADSHÖFDINGEN. Nå gudskelof, gudskelof! Men väl var det, att du kom i alla fall. Jag är så riktigt glad, att du kom. *Ropar utåt*. Ida! — Ja, vet du, jag hade verkligen tänkt att skrifva till dig i kväll. Jag hade ingen ro på den väl-signade — den förbannade balen — skulle jag säga. *Ropar utåt*. Ida! Hör du inte, Ida! — Du kom som om du vore kallad, min gosse. Det var så riktigt bra, att du kom — — Men det var då besynnerliga människor! *Går bort i dörren och ropar*. Vill notarien vara god och säga åt Ida att komma hit! — En präktig jurist, men en satans människa i alla fall. Ja, nu får du själf — — —

IDA *beträktar Birger och närmar sig långsamt, synbart villrådlig*. Jaså, du är kommen! — Det var ju svårt — hm —. Morbror hade visst tänkt skrifva till dig. Jag har inte haft en aning om det förr än i kväll.

BIRGER. Ditt deltagande kommer oväntadt.

IDA. Detta har gripit mig mer än jag kan säga. Du tror det kanske inte, men — det är verkligen för dig personligt — — — nej, jag menar — — — jag kan inte förklara mig, men det är så förfärligt tungt! *Lägger handen öfver sina ögon*.

BIRGER. Du tror då att — — — Farbror, hur stor hade man gjort summan? — efter hon tar det så tragiskt.

HÄRADSHÖFDINGEN. Somliga sade sextiotusen, andra sade att du stod inne för halfva köpsumman, och att hela din förmögenhet skulle stryka åt.

IDA *med spänning*. Är det då inte sant?

BIRGER. Hvilken glädje? Är ditt deltagande för mig verkligen så stort?

IDA. Är det inte sant?

BIRGER *betraktar henne med ett ironiskt löje*. Nej.

IDA. Å, — det föll en sten från mitt bröst!

BIRGER. Du tyckte då inte, att du kunde gjort det, om jag varit en ruinerad man? Tack! Och se här belöningen för ditt ädelmod. *Drar förlofningsringen af och räcker henne den.*

SIRI *kikar in genom den runda glasrutan på siddörren.*

IDA *innan hon tar ringen*. Du vill det själf?

BIRGER. Ja, jag vill det. *Blir Siri varse och håller på att skratta, men låtsar om ingenting.*

IDA. Och du gör det utan saknad?

BIRGER. Utan den ringaste saknad.

IDA. Nu, morbror, nu hör du det själf; och nu är du väl inte ond på mig längre?

SIRI *håller på att falla, griper tag i dörren, som går upp. Hon kommer hufvudstupa in i rummet. De öfriga se förvånande på henne. Hon sparkar hastigt undan en pall och tillsluter dörren. Jag — jag skulle be farbror så mycket — — Jag skulle be om förlåtelse, det har blifvit så litet skrifvet i dag.*

HÄRADSHÖFDINGEN. Kära barn, inte behöfver du komma flygande endast för att säga mig det! Jag är väl ingen sådan buse?

SIRI *hämtande sig*. Nej, men — — — men det är skam, att det blifvit så litet gjordt. Det var bara det jag ville säga farbror, så att i morgon — —

HÄRADSHÖFDINGEN. Hä, hä, hä! Det skall ett sådant yrväder till, som du, för att komma och säga mig det så här dags! Sof du i lugn för den saken.

BIRGER. Jag borde för resten taga det helt och hållet på mig. Det var jag, som formligen tvang den lille renskrifvarn att hålla mig sällskap.

Under de sista orden ha Ida och häradshöfdingen börjat tala helt lågt med hvarandra. Hon håller honom ifrigt i påsuppslaget, till hälften bortvänd. De stå vid dörren, i begrepp att gå ut. Birger och Siri ha närat sig rampen.

BIRGER *sakta, till Siri.* Nu väntar er straffet; jag såg er!

SIRI. Det tror jag! Pallen höll på att falla omkull, och det fattades bara att jag skulle kört näsan genom rutan.

BIRGER *skrattar.* Hvad skulle ni där då?

SIRI. Ja, hvad skulle ni själf i telefonen?

BIRGER. Vore det inte bäst att i tid öppna en liten upp- och afskrifningsräkning för våra ömsesidiga småsynder? Det ser ut som om det skulle behövas. —

Lyssna vid dörrar, — fy!

SIRI. Ja, jag blygs rysligt. Rutan var visst värre än telefonen. Jag är verkligen ledsn öfver, att jag skulle komma till att titta i den.

BIRGER. »Komma till» — ha, ha, ha! — Ja, ni ser också mycket ledsn ut.

SIRI. Å, jag är så glad!

BIRGER. Tack! *Räcker henne handen.* Och god natt nu! Ska' vi komma öfverens om att drömma om — Italien?

SIRI *ser frågande på honom, därefter gladt, strålande af lycka.* Ja!

Ridå.

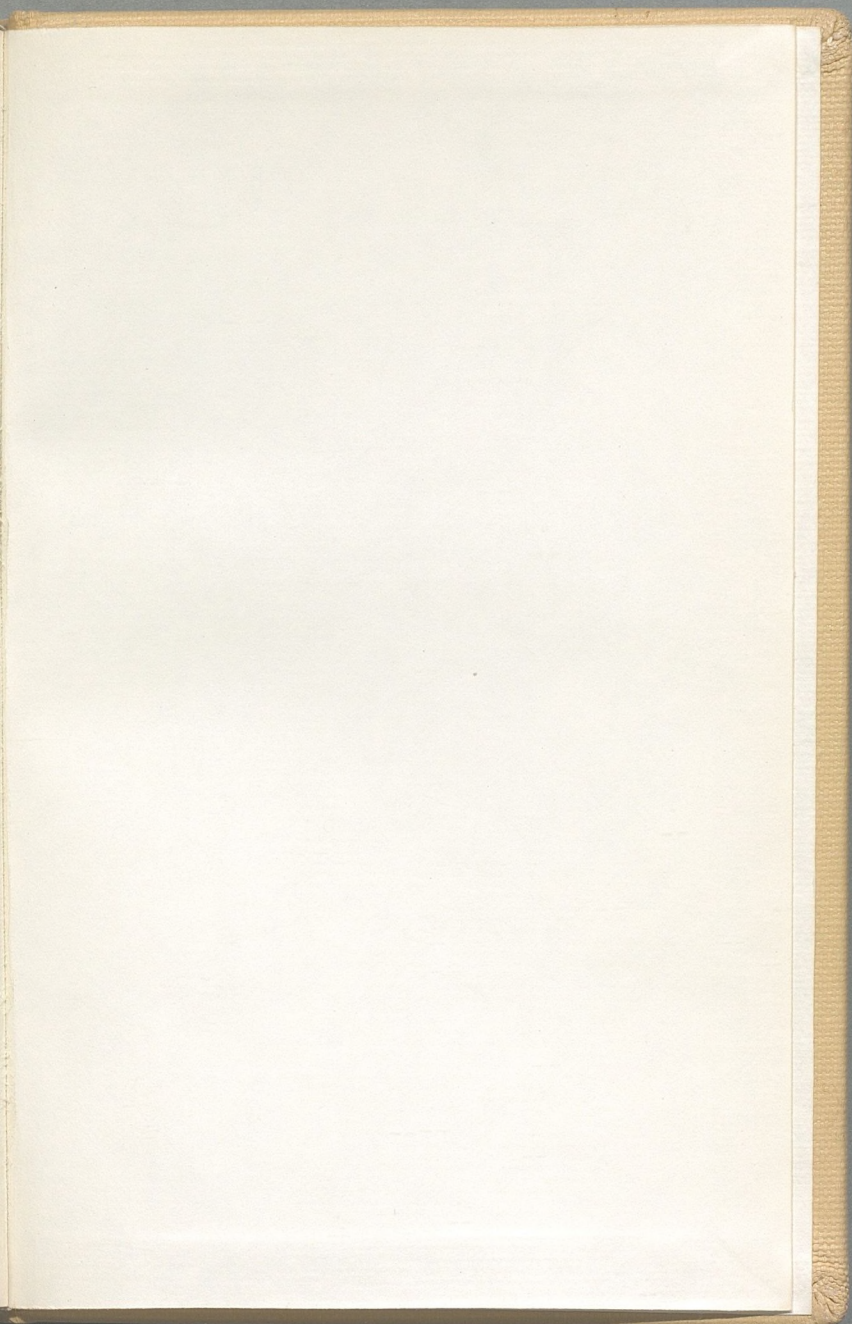
TEATERPJÄSER

lämpliga för sällskapsteatrar.

Med utsatt antal personer (h. = herrar, d. = damer).

N:o	öre	N:o	öre
1. Magister Bläckstadius (4 h. 7 d.)	50	73. Det höga C (4 h. 2 d.) . . .	50
3. En födelsedag på gäldstugan (9 h. 2 d.)	50	75. "På kärlekens vingar" (6 h. 4 d.)	50
4. Rika morbror (4 h. 3 d.) . . .	50	76. Majorskans krinolin (4 h. 3 d.)	50
10. Hittebarnet (5 h. 4 d.)	50	77. En kopp thé (6 h. 7 d.) . . .	50
11. Positivhataren (6 h. 2 d.) . .	50	78. Han reser för att roa sig (13 h. 7 d.)	50
14. Det otroliga (3 h. 3 d.)	50	79. Den sällsynte ynglingen (2 h. 2 d.)	25
28. Ett resande teatersällskap (8 h. 1 d.)	50	80. Allas vår tant (6 h. 6 d.) . . .	50
29. Den politiske kocken (4 h. 8 d.)	50	82. Den resande studenten (4 h. 2 d.)	50
30. Flickorna på Norr (7 h. 5 d.) .	50	83. Den tankspridde (1 h.)	25
34. Lilla apan (3 h. 2 d.)	25	84. Sanningsvännen (1 h.)	25
37. Hin ondes gåfva (8 h. 4 d.) . .	50	85. Kalle Glader (1 h.)	25
38. Min vän löjtnanten (4 h. 4 d.)	50	86. En gammal gosse (7 h. 5 d.) .	50
46. En midsonnarnatt i Dalarne (6 h. 3 d.)	50	87. En svartsjuk tok (3 h. 2 d.) .	50
47. En natt i Falkenberg (2 h.) . .	50	88. Ett studentputs (5 h. 3 d.) . .	25
48. En god uppfostran (3 h. 4 d.) .	50	89. Mamsell Garibaldi (3 h. 5 d.) .	25
49. Aprilnarrit (2 h.)	50	90. Den svaga sidan (2 h. 2 d.) . .	50
50. För sent! (5 h.)	25	91. Ett äfventyr i Humlegården (6 h. 3 d.)	50
51. I Bohuslänska skärgården (4 h. 3 d.)	50	92. Bror Jonatan (10 h. 4 d.) . . .	50
52. Kusinen eller studentäfventyret (8 h. 2 d.)	50	93. Riksdagsmannen (4 h. 2 d.) . .	25
53. Blekingsflickan (6 h. 3 d.) . . .	50	95. På Hasselbacken (2 h. 1 d.) . .	25
54. Tiggerflickan (5 h. 5 d.)	50	96. Frieri och förställning (4 h. 2 d.)	50
55. Den grå paletån (10 h. 4 d.) . .	50	99. Herre! var god tag bort er dotter! (4 h. 3 d.)	50
56. Leffe fåfången! (7 h. 3 d.) . . .	50	102. När man inte har möbler (6 h. 2 d.)	50
60. Huru tiden förändrar (5 h. 1 d.)	50	106. Sällhet på flaskor (4 h. 2 d.) .	25
61. Mitt andra jag (5 h. 2 d.)	50	107. Karl Sabelträff (6 h. 1 d.) . .	25
63. Hyresgäst och Husegare (4 h. 3 d.)	50	110. Malins korgar (1 d.)	25
66. Min hustru vill så ha det (6 h. 4 d.)	50	112. Aldrig för sent! (10 h. 6 d.)	75
68. En Bengalisk Tiger (2 h. 2 d.) .	50	113. Två unga löjtnanter (6 h. 3 d.)	25
69. Blixt och Dunder (3 h. 2 d.) . .	50	114. "Han är inte svartsjuk!" (3 h. 1 d.)	25
70. Andra tider, andra seder (11 h. 6 d.)	50	115. Ulla skall på bal (3 h. 1 d.) . .	25
71. Tre för en (4 h. 3 d.)	50	118. Jag ber tusen gånger om förlåtelse (3 h. 3 d.)	50
72. Bark, Park och Stark (4 h. 3 d.)	50	119. Vi äro alla lika (13 h. 7 d.) .	50

N:o	öre	N:o	öre
120. En söndag på Amager (9 h. 2 d.)	50	198. Revolutionen i Drifbänken (1 h. 8 d.)	50
121. De bägge Pomadorna (4 h. 2 d.)	50	199. Öfverstens mäg (5 h. 3 d.)	50
125. Studenthataren (3 h. 2 d.)	50	200. Sparlakansläxor (5 h. 3 d.)	50
126. Kärleken på sommarnöje (4 h. 2 d.)	25	201. Min ros i skogen (3 h. 2 d.)	50
127. Ett stockholmsgeni (4 h. 2 d.)	50	213. Också en förlöfning (4 h. 3 d.)	50
128. Fattig på mynt (7 h. 2 d.)	50	214. Gnistan (1 h. 2 d.)	50
129. Ett frieri i Västergötland (7 h. 6 d.)	50	218. Mellan bjudningarna (2 h. 3 d.)	50
130. Grannarne (1 h. 1 d.)	25	220. "Förlåt mig!" (2 h. 1 d.)	60
132. Den olycklige älskaren (1 h.)	25	221. Svärfar (5 h. 7 d.)	1—
134. Studentens majnatt (1 h.)	25	222. En tvärvigg (3 h. 2 d.)	50
135. Mammans gosse (1 h.)	25	226. Pater-noster (3 h. 3 d.)	50
136. En komedi (4 h. 2 d.)	75	228. Småflickor (2 d.)	50
139. En öfverste i forna dagar (7 h. 1 d.)	50	229. Karl XV i hvardagslag (4 h. 2 d.)	35
140. Den gamle skådespelaren (1 h.)	25	230. Tillfälligheter (1 h. 2 d.)	35
141. Den gamla aktrisen (1 d.)	25	231. Surrogat (1 h. 1 d.)	35
142. Rosa och Rosita (4 h. 3 d.)	50	232. Provisoriskt (3 h. 1 d.)	35
143. Min tants planer (1 h. 3 d.)	50	233. Hon vill inte gifta sig (1 h. 1 d.)	35
144. Min son på Galejan (1 h.)	25	234. En middagsbjudning (1 h. 2 d.)	50
145. N:o 7 (6 h. 3 d.)	50	235. Sista hvarfvet (2 h. 1 d.)	50
149. Friarn kommer (4 h. 2 d.)	50	236. För nervösa fruar (2 h. 1 d.)	50
150. Maskeraden i vindskammaren (5 h. 3 d.)	50	237. En herre i svart frack (1 h.)	25
151. En liten berättelse utan namn (4 h. 2 d.)	50	238. Ett flöjtsolo (1 h.)	25
154. Under aftonsången (8 h. 3 d.)	25	239. Den kärleken (3 h. 3 d.)	1—
155. Korp-Kersti (10 h. 4 d.)	50	240. Moster Malvina (14 h.)	50
159. Ett äfventyr (6 h. 2 d.)	25	241. Familjelycka (2 h. 7 d.)	1—
160. De nygifta (2 h. 3 d.)	50	242. En afton på "Tre Byttor" (13 h. 4 d.)	50
161. Tillåt min fru (4 h. 3 d.)	50	256. Paulines beundrare (2 h. 3 d.)	50
162. På narri (3 h. 2 d.)	50	262. Veteranens jul (2 h. 1 d.)	35
163. En kommunist (2 h. 1 d.)	25	265. Hjärterdam (3 h. 1 d.)	50
164. Skal och kärna (3 h. 2 d.)	50	266. För välgörande ändamål (2 h. 2 d.)	50
166. Två lustiga Turar (4 h. 2 d.)	50	267. Jag gifter mig med min dotter (3 h. 2 d.)	50
171. En spik i nyckelhålet (2 h. 1 d.)	25	268. Mellan fyra ögon (3 h. 2 d.)	50
172. Ett hem (2 h. 2 d.)	25	269. Civilklädd (4 h. 1 d.)	50
178. Den hvita halsduken (2 h. 1 d.)	50	270. Det ringer (2 h. 3 d.)	60
186. Nyårsnatten (4 h. 5 d.)	50	271. För tidigt (1 h. 1 d.)	50
187. En anonym kyss (3 h. 2 d.)	35	278. Hämnad (2 h. 3 d.)	75
188. Lilla sängfågeln (3 h. 1 d.)	50	279. En trasslig härfva (1 h. 1 d.)	50
190. Den sjätte (3 h. 2 d.)	25	281. På gamla dagar (3 h. 3 d.)	50
191. Familjen Trögelin (6 h. 4 d.)	60	285. Min hustru vill ha roligt (10 h. 4 d.)	75
192. Svensken i Paris (1 h. 6 d.)	30	286. Farmors och mormors kärleksäfventyr (1 h. 2 d.)	50
193. Det skadar inte! (6 h. 4 d.)	50	301. Mig lurar du inte (4 h. 1 d.)	50
195. Salig Ferdinand (2 h. 3 d.)	35	324. I sista stund (1 h. 1 d.)	50
196. Il Bacio (6 h. 3 d.)	35	325. En musik-kur (1 h. 1 d.)	50
197. Majorens döttrar (7 h. 3 d.)	75	326. Porträttet (2 h. 2 d.)	50

Kungl. biblioteket, Stockholm

50001

000 350 006 7

www.books2ebooks.eu